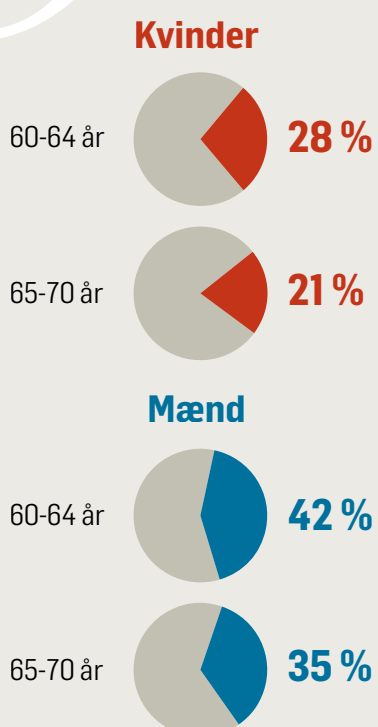

OPINION | TAL

Det grå guld

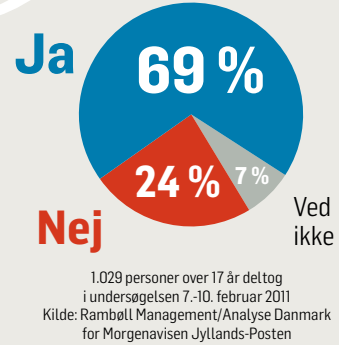
Jeg kunne godt tænke mig at arbejde igen

2.191 personer mellem 60 og 70 år, der ikke længere er tilknyttet arbejdsmarkedet, deltog i undersøgelsen. Kilde: Zappera for ÆldreSagen i Morgenavisen Jyllands-Posten

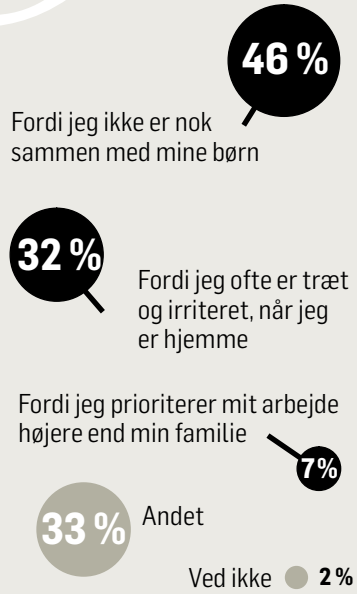
Asylbørn

Bør børnefamilier kunne bo uden for et asylcenter, mens deres sag behandles?

Samvittighed

Hvorfor giver børn og familieliv dig dårlig samvittighed?

1.146 personer på 18 år eller derover deltog i undersøgelsen 19.-23. januar 2011. De anvendte tal er fra de personer, der svarede, at børn og familieliv giver dem dårlig samvittighed. Kilde: TNS Gallup for Berlingske

POLITIKEN

18.-24. februar 2011

203

debatindlæg

180

læserbreve

16

Birthe Rønn og de statsløse palæstinensere

Statsløse og de umotiverede skoleledere

INTEGRATIONSMINISTERENS håndtering af de statsløse palæstinensere var ugens topscorer med 16 debatindlæg og læserbreve.

Tina Nedergaard og de umotiverede skoleledere påkaldte sig læsernes opmærksomhed i 12 indlæg. Derudover op tog manglende undervisningstimer på universiteterne læserne i 11 indlæg, 10 indlæg omhandlede dronningens uddeling af ordener til diktatorer, og de røde og blå lejvsvende afødte 9 indlæg.

I alt modtog vi 383 indlæg og fik plads til 95.

De hjemløse fik ordet

En ny debatform blev afprøvet på Nørrebro i tirsdags, da hjemløse-aktivister leverede 'policy slam' iscenesat af højskolefolk, prøvesmagt af publikum – og bedømt og viderebragt af SF's Özlem Cekic.

LEVENDE ORD
JOHANNES LYNGE

Hvorfor er det ikke et værdigt liv at være hjemløs? Eks-hjemløse Ole overvejer ikke sit svar, da vi er nået til spørgsmål fra salen: »Det er det blandt andet ikke, fordi folk går og urinerer på os«.

At det hverken er værdigt for samfundet eller de ramte, at hjemløsheden florerer, er der tilsyneladende larmende konsensus om.

»Men hvis ik' vi gav penge til Afrika, så ku' vi da bedre hjælpe os, der er hjemløse...«, lyder et småsnøvlet indspark fra salen, hvor højskolepiger og socialt engagerede midaldrende kvinder er i overtal.

Ikke overraskende er applausen til at overskue fra det 30-40 'mand' store publikum, der har fundet vej til hjemløse-fagbladet Hus Forbis lokaler i en baggård på ydre Nørrebro. Her sidder klapsalverne elers løst under den bramfri, anarkistiske debat. En håndfuld nuværende og tidligere hjemløse og en bande højskole-elever fra linjen Politisk Kommunikation på Grundtvigs Højskole ved Hillerød har nemlig sat hinanden stævne til en omgang Policy Slam.

Folkene fra hjemløse-miljøet får her lejlighed til at fyre den af. De skal levere deres visioner for en bedre fremtid for vore hjemløse på en mini-scene, mens publikum leverer feedback i form af bifald, indfald og spørgsmål.

Som overdommer er SF's socialordfører Özlem Cekic hidkaldt for at holde performere fast på de politiske realiteter og vurdere visionerne, før hun kan gå videre med dem i sit virke på Christiansborg.

PER PERFORMER først. Som frontmand i de hjemløses landsorganisation og tidligere hjemløs er han fuld af kampkraft:

»Socialforskningsinstituttets seneste opgørelse siger, at der er cirka 5.000 hjemløse i landet. Vi mener imidlertid i vores organisation, at der er langt flere. Og den negative udvikling, der sender folk på gaden, er eksploderet under den borgerlige regering«, kommer det fra Per, der også er ude efter de politisk neutrale administratører:

»Vi bliver overdænget af et bureaukrati, der får folk til at sige 'fuck dem, nu går jeg sgu ud og overlever på gaden', og det gør de jo så ikke alle sammen – overlever altså. Bare sidste år omkom tyve hjemløse – alene i København – af kulde«.

Per-formeren har fået talt sig varm, men Özlem Cekic overvældes af de mange dyre idéer. »Per, nu svømmer vi jo ikke i penge p.t. i Danmark...«.

Hvorpå Per hurtigt replicerer:

»Vi er da nødt til at give gældssaner, sikre billige boliger og bedre kontant-hjælpsregler, for at folk ikke ender på gaden. Og for at de folk, der så gør det, får en chance for at vende tilbage til en værdig tilværelse, hvor de kan afholde deres udgifter. For vi har da åbenbart råd til at give i pose og sæk til bankerne – og deres aftrådte direktører for tiden«.

NÆSTE optrædende hedder Csaba, men mandens ungarske afstamning er dog ikke til at spore i hans accent, som er mere stensbo-københavnsk end magyarsk. For at forbedre forholdene for de mange hjemløse, der som han selv har misbrugsproblemer, foreslår han at afkriminalisere narko og lade staten tage styringen.

»Mener du så, at staten skal dyrke hash og andet godt i Botanisk Have eller hvad?«, spørger Cekic kækt.

»Lige nu er der jo fuldstændig fri, sundhedsfarlig hash og slemmere stoffer for sorte penge på et kriminelt marked, hvor forbyrderne tjener pengene på det hele. Hvis det nu ikke kunne købes hvor som helst af hvem som helst, men kun på apoteker under advarende vejledning og indtages under hygiejniske forhold, ville kun HA'erne og indvandrerbanderne være kedde af det«, svarer Csaba.

KIM HAR andre – mindre psykedeliske – sager på programmet. Som hjemløs ønsker han ikke at vende tilbage til en almindelig lejlighed, da fremmedgørelsen hurtigt indfinder sig:

»Vi gadehjemløse er jo en slags helårscampister. For mange af os er et liv på fjerde sal – uden at kende nogen naboer – ikke lige sagen. Så hellere nogle skur- eller togvogne, nedlagte fabriksbygninger eller noget christianitisk camping, hvor vi kan trives i et socialt fællesskab af folk, som har fælles erfaringer fra gadelivet«.

Overdommer Cekic er ødsel med opmuntrende bemærkninger hele showet igennem, men har dog en indvending over for Kims vision:

»Jeg mangler mangfoldighedsperspektivet i dit forslag. Du vil jo lave hjemløse-ghettoer!«.

IKKE DESTO mindre er forslaget så populært blandt publikum, at Kim stjæler sejren for sin performance, da en vinder skal kåres ved at konsultere tilhørerne. Og det går ikke stille af. Her høres gennem hele seancen balthorn, der afbryder, når taletiden er overskredet, foruden frimodige kommentarer fra den brogede forsamling samt hundebjæffen, buhen, hujen og piften. Mestendels bliver der dog applauderet.

Også da højskolelæreren i spidsen for eleverne siger tak for denne gang og opfordrer folk til at blive hængende, snakke videre og lade hyggen indfinde sig.

»Jo tak, men der er jo hverken kaffe eller kage eller andet, vi kan hygge os over«, lyder den sørgmuntre klagesang fra en åbenmundet herre i hjemløseuniform. Stout giver den ikke helt unge mand dog udtryk for, at kulden udenfor ikke er noget at klage over for tiden, mens han trækker ud i det vindbrusende vintervejr, hvor sneflokke kommer vrirrende, og hjemløse er en truet borger-art. debat@pol.dk

Debatarrangementet fandt sted på Grundtvigs Højskoles elevs initiativ i Hus Forbis lokaler i tirsdags på Nørrebro i København

Foto: Per Folkver

BAGKLOG

LONE KÜHLMANN

Mere sult på arbejdspladserne

BERLINGSKE Nyhedsmagasin bragte i denne uge en fascinerende artikel af en forfatter, som præsenterer sig selv som 'præstationsudvikler'. Så det kan man altså også være. Artiklen blev bragt under overskriften 'Hvordan skaber vi sult i paradiset?'. Umiddelbart lidt selvmodsigende kunne man mene – i paradiset er der vel mad nok.

Og det er just problemet, forstår vi. For det danske erhvervsliv har ifølge forfatteren udviklet sig til et paradiset, hvor forkælede medarbejdere lægger sig til rette på en stødpude af komfort, sunde frugtordninger og »lidt mere lir i lønpenen«. Man må gå ud fra, at det sidste betyder lønforhøjelse, og at domme efter den aktuelle udvikling på arbejdsmarkedet er det ikke det, der er mest af for tiden.

ALLIGEVEL er det ifølge artiklen værd at stille spørgsmålet: Er det overflodssamfund, vi har skabt, ved at sulte ud af folk?

Just præcis for tiden, hvor vi taler så me-

get om danske værdier, er det en interessant synsvinkel at anlægge. Er det danske værdier at gå ud fra, at folk præsterer mere og bedre, hvis de har dårlige forhold og ringere løn?

Artiklens forfatter, præstationsudvikleren, sammenligner med forholdene i Kina, Indien og Brasilien: »De er mange flere end os, de er meget mere sultne end os, og de har virkelig stærke incitamenter for at yde en ekstraordinær indsats«. Løsningen skulle altså være at indføre kinesiske tilstande på danske arbejdspladser, så folk kunne blive mere sultne.

Desværre ville det nok have den negative følgervirkning, at incitamentet for kineserne samtidig ville fordufte.

HISTORISK er der ikke noget belæg for, at arbejdsgivere har givet folk mere 'lir i lønpenen', end de har været tvunget til. Eller bedre forhold end parterne har forhandlet sig frem til.

Frugtordningerne er i de fleste virksomheder en naturlig følge af rygepoli-

tikken og handler om, at sunde medarbejdere bevisligt yder mere end usunde. Hvis man skal være lidt grov, kan man sammenligne det med moden i landbruget i 1980'erne med at spille musik for køerne for at sikre en større mælkeydelse.

“ Er det danske værdier at gå ud fra, at folk præsterer mere og bedre, hvis de har dårlige forhold og ringere løn? ”

på løbetur, cykel, kajak eller fodbold inden frokost. Ordningen har virket et år, og indtjeningen er ikke faldet.

Direktøren mener, at han sparer en formue i teambuildingkurser, og det har han sikkert ret i. Desuden sparer han

sandsynligvis sundhedsvæsenet for endnu større beløb. Alle undersøgelser viser, at vi bliver både fysisk og mentalt sundere – og yder mere – af at være i god form.

ALLE UNDERSØGELSER viser også, at øget ulighed, mangel på respekt, mangel på påskønnelse og uværdig behandling i det hele taget fører til manglende selvværd, nederlagsfølelse og aggressioner. Den direkte vej til sygedage, sprut og piller.

Den primære årsag til, at Danmark gang på gang bliver kåret som det – eller i hvert et af de – lykkeligste land(e) i verden, er den store tillid, der hersker mellem folk. Vi er ikke i udgangspunktet bange for hinanden, og vi tror, at staten er der for at hjælpe os. Ikke for at true os.

Hvorfor er det lige, at det er blevet så populært i visse kredse at mene, at øget ulighed er vejen frem for mere dynamik?

Forfatteren til Berlinger-artiklen havde hentet sin inspiration ved et besøg hos en atletikklub i Jamaicas hovedstad, Kingston. Klubben MVP Track & Field Club har

leveret en række topatleter på verdensplan, selv om forholdene er primitive, og det får forfatteren til at konkludere, at et ægte performancemiljø ikke skabes ved komfort, men ved hårdt arbejde.

HELT BORTSET fra at der ikke er en indbygget modsætning mellem komfort og hårdt arbejde, er det jo i grunden et enestående reaktionært og gammeldags synspunkt på linje med forestillingen om, at den sande kunst kun kan komme fra digteren på det kolde loftskammer.

Desuden glemmer han at gøre opmærksom på, at Kingston er en af de farligste og mest voldelige byer i verden. Og at atletikklubben er en af de få flugtmuligheder fra et kort voldeligt liv med kriminalitet og stoffer.

De løber for livet. Det gør de også på Fyn. Men der er forskel.

Bagklog skrives på skift af forfatter Lone Kühlmann, advokat Malene Lei Raben og historiker Søren Mørch.